

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ἀφοσιωμένος εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Γέρω—Στέφου, νὰ τὸν ὑπηρετῇ, νὰ τὸν περιθάλπῃ μέσα εἰς τὴν κακοτυχίαν του, νὰ τοῦ δεικνύῃ μὲ καθε τρόπον τὴν ἀπειρον στοργὴν του. 'Ο ἔρημος γέρων ἔχυνετο καὶ ἐπάνω του ἀμφὶ τὸν ἔβλεπε, τὸν ἔσφιγγε δύνατὰ στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὸν κατεφίλει στὸ πρόσωπον. Ἱσθάνετο ἔνα μεγάλο ἀναγάλιασμα στὰ μελιστάλακτα λόγια του, κι' ἔκητοῦσε παρογγορίαν στὴν ψυχὴ του—τὴν πειριφρονημένην ἀπὸ κάθε ματιὰ ἀνθρώπου πλέον, ἀπὸ πᾶσαν συμπάθειαν. 'Αλλὰ μολοταῦτα, μὲ δλην αὐτὴν τὴν περιθαλψιν καὶ τὴν τόσην λαχτάρων τοῦ Πέτρου, ποὺ στιγμὴν δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ κοντά του, διά τοῦ Γέρω—Στέφου ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ καταβάλλεται, μέχρις οὐ ἀκούομεν ἔξαφνα μία μέρα δτὶ εὐρίσκεται εἰς τὰς τελευταῖς στιγμάς του. Ετέξαμεν δοιοι οἱ γείτονες νὰ τὸν ἴδωμεν καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσωμεν διὰ τελευταίων φράσιν!

Ήτο εξηπλωμένος ἐπάνω στὸ κρεβάτι, παραδομένος ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου. Γύρω του καμιαία φωνὴ, καμιαία κίνησις. Μόνον τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς καινούριας ποὺ ἐτερούφεγγε μπροστὰ σὲ κάπιαν ἀριχνοσκεπασμένην εἰκόνα, κι' ἀπέξω ἡκούετο τ' ἀγριομανῆμα τοῦ ἀνέμου π' ἐσφύριζε περνῶντας τὰ ξερόφυλλα τῶν δένδρων, κι' ἐτάραζε τὴν νεκρικὴν σιγὴν τοῦ δωματίου. 'Απὸ πάνω του ἐπαραμόνευεν διά τοῦ Γέρω—Στέφου, κρατῶντας μὲ δυσκολίαν τὰ δάκρυα ποὺ τὸν ἔπινγαν, καὶ ἀγωνίζετο ἀλλὰ δὲν τὸ κατέρθωνε νὰ μαντεύσῃ τὶ τάχα ἥθελαν νὰ τοῦ εἰποῦν τὰ τρέμοντα χείλη του. Τὸν ἐκύτταζε συμπαθη-

τικὰ κι' ἔξεδίωκε τὶς μυῆγες μὲ τὸ μαγδύλι του, ποῦ πετοῦσαν γύρω στὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν μὲ τὸ θλιβερὸ μουρμούρισμά τους.

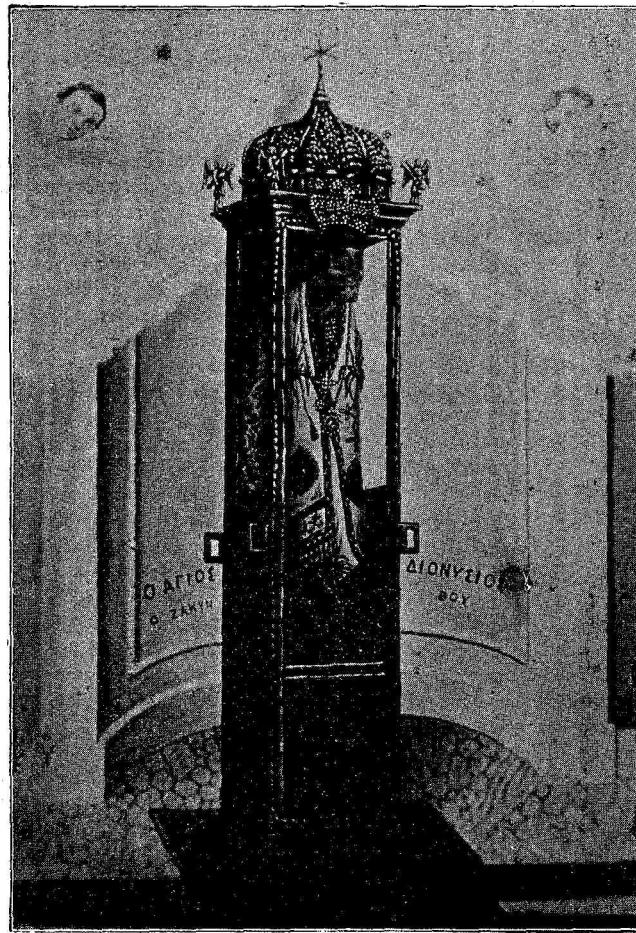
Κι' ἔκει ποῦ ἐστεκόμεθα δοιοι συμμαζευένοι τριγύρω του κι' ἔφωνοι μπροστὰ στὸ χαροπάλεμά του, ἔξαφνα ἔνα σπασμωδικὸν ἀνατρίχιασμα συνεκλόνισε τὸ σῶμά του! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφωτίσθη δλίγον τὸ σθυμένο βλέμμα του, ἔδραξε μ' δλην τὴν τελευταῖον του προσπάθειαν τὸ χέρι τοῦ. Πέτρου, κι' ἔγειρε υστερα ἀπό τὸ κεφάλι του μέσα στὴν ἀγκαλιά του μοζὲν μὲ τὴν ύστερην πνοή του!

Ἐμείναμεν ἀκόμη πολλὴν ὥραν ἔτσι ἀκίνητοι κι' ἀμιλητοὶ σὰ τὴν ἀγάλματα, παρατηροῦντες δοιοι τὸν Πέτρον ποῦ ἐσφαλοῦσε μὲ τὰ τρέμοντα δάκτυλά του τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ. Κάποιος μοῦ μίλησε ἔκεινην τὴν στιγμὴν κι' ἀναγκάσθηκε νὰ φύγω, καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν τραγικὴν αὐτὴν σκηνὴν τῆς ζωῆς, τῆς δόποιας τὴν αὐλαίαν ἔσυρε τόσον θριαμβευτικῶς διά τονος!

Άπὸ τότε δὲν εἶδα ἀλλην ἡμέραν τὸν Πέτρον, οὔτε καὶ εἰς τὴν κηδείαν ν' ἀκολουθῇ μαζὲν μας τὸ λείψαντο τοῦ Γέρω—Στέφου, καὶ καθένας ἀνησυχοῦσε νὰ μάθῃ τι ἔγεινε.

Κι' ύστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ιστορίαν ποῦ ἀκούσατε, πῶς μπορῶ τώρα νὰ μείνω ἀσυγκίνητος, ἀδιάφορος στὸ αἰφνίδιον γκρέμισμα τοῦ ἀντικρυνοῦ μου σπιτιοῦ, ποὺ τὸ καμάρων τώρα καὶ τόσα χρόνια μὲ

★ ZAKYNTHOS

ΔΕΙΠΑΝΟΝ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ